

Streszczenie pracy doktorskiej

Galeria – audiowizualne laboratorium Jerzego Krechowicza jest poświęcona zapomnianej działalności eksperymentalnego Teatru Galeria. Łączył on doświadczenia sztuk performatywnych, audiowizualnych i wizualnych, będąc prekursorem hybrydycznych wydarzeń artystycznych w Polsce. Zjawisko to zostało w pracy zaprezentowane w relacji do archeologicznych i współczesnych praktyk w obszarze sztuki projekcji (Rozdział 2 – *Teatr magiczny*), które stanowiły jedno z ważniejszych źródeł inspiracji w zakresie instrumentarium umożliwiającego realizację potrzeby tworzenia efemerycznych widzeń. Materiał obrazowy, utrwalony na różnych nośnikach (głównie slajdach), był przez artystę pozyskiwany z różnych źródeł i kolekcjonowany w postaci tematycznych inwentarzy obrazowych. Utrwalone na kliszy pozwalały tworzyć audiowizualne kolaże w ruchu. (Rozdział 3 – *Atlas obscura*). Teatr Galeria, jako audiowizualne laboratorium, stwarzał twórcom przyjazne warunki do przekraczania istniejących granic sztuki i ram różnych praktyk artystycznych. Konstruowali w nim autorskie wynalazki projekcyjne i prowadzili nieskrępowane badania nad właściwościami światła, łączenia mediów i budowania relacji dźwiękowo-wizualnych. Wypracowany warsztat i zdobyte doświadczenia pozwalały tworzyć kilkudziesięciominutowe dzieła przestrzenne i w ruchu, w których relacja audiowizualna stała się naturalnym i z czasem dominującym sposobem ekspresji. Każdy z programów miał w swej strukturze dominujący środek artystyczny, który porządkował całość (Rozdział 4 – *Ruch, Barwa, Światło, Dźwięk, Forma*). W ostatnim rozdziale poruszam kwestie eksperymentów w zakresie powierzchni projekcji, zmierzających do przekroczenia kubiczności sceno-galerii. Przywołuję w nich nieznanego szerzej eksperyment, który Jerzy Krechowicz podjął w Holandii w 1971 roku i pokazuje tego typu doświadczenia w szerszym, światowym kontekście poszukiwań z kręgu kina rozszerzonego. (Rozdział 5 – *Ziemia – multimedialne dzieło sztuki*).

Martyna Groth